

Hồi Thứ Một Trăm Mười

HẠ MINH GẦN THÙ

Miền Đình Hạo vừa trả lời cặp mắt lại vừa liếc nhìn xung quanh mật thất một cách khéo léo, căn cứ vào kết quả mà Thọ Dao Phong lão ca ca đã do thám được ở lần trước, nói rằng Cửu long lệnh được cất giấu trong mật thất này, nhưng trước mắt bây giờ sao chẳng thấy có vật gì khả nghi cả, Trịnh Tam Giang đã cất giấu ở nơi khác hay là còn có mật thất nào khác chăng?

Nếu Trịnh Tam Giang đã hủy diệt chứng cứ duy nhất này thì công án này khó lòng kết liễu được rồi, không có bằng chứng thì không thể nào ăn nói với các đại môn phái được, nếu lão thất phu này buông lời phủ nhận, hoặc trở mặt vu khống thì phải làm sao đây?

Trịnh Tam Giang từ từ đứng dậy, từ trên kệ sách đem xuống một cuốn cổ điển đặt trên bàn lật ra nói:

– Mời Đông khanh đến tham duyệt bố trí của bản bảo xem sao!

Đình Hạo ngồi bật dậy bước tới gần bàn chỉ thấy trong từ điển có kẹp một mảnh giấy có đồ họa và vô số ký hiệu cổ quái, hắn bất giác động lòng nói:

– Đây là gì thế?

– Đây là bố trí của bản tọa để đối phó Hắc Nho, chuẩn bị lúc không còn người nào dùng võ công đối kháng được y thì mang ra sử dụng ngay.

–Ồ!

– Hãy nghe bản tọa giải thích, đây là sơ đồ toàn bộ của bản bảo, trong bản đồ có đánh dấu hình chữ thập, đó là vị trí phục kích, còn những chỗ có đánh dấu hình tam giác là nơi chôn giấu thuốc nổ, cuối cùng dấu hiệu hình bông mai là tượng trưng cho độc dược.

Đình Hạo rung mình thầm nhủ: Thủ đoạn cay độc thật. Hắn cau mày nói:

– Sơ đồ này bao gồm tất cả thông lộ nội ngoại bảo chăng?

– Đúng thế, toàn bộ ghi rõ trong bản đồ này cả, bất luận Hắc Nho vào bảo bằng bất cứ một phương hướng nào đều nằm trong sự khống chế của bản bảo.

– Nếu sử dụng thuốc nổ ít nhiều phải gây ảnh hưởng đến đệ tử bản bảo ư?

– Đó là việc không sao tránh khỏi được, nhưng ngoại trừ một số người có võ công cao cường, ngoài ra những đệ tử khác không được hiện thân.

– Bố trí của bảo chủ có thể nói là vẹn toàn, nhưng...

– Thế nào?

– Bản khanh vẫn muốn độc lực đấu với y!

– Đương nhiên, bố trí này chỉ dùng để đề phòng đối phương chạy mất thôi, nếu Đông Khanh đối phó được y thì tốt thôi!

Trịnh Tam Giang đem cất bản đồ bố trí vào kệ sách nói:

– Bây giờ chúng ta hãy đến gặp chưong môn nhân các phái!

Đinh Hạo gật đầu trả lời.

Ra khỏi mật thất, đi sang tây sương viện, chỉ thấy cửa viện đóng kín, Trịnh Tam Giang gõ nhẹ lên cửa viện, tức thời cánh cửa được mở toang ra, người mở cửa là một nhà sư mặt hổ, có lẽ là cao thủ của Thiếu Lâm Tự, nhà sư thoáng trông thấy Trịnh Tam Giang, liền chấp tay làm lễ, cung kính nói:

– Tiểu tăng Bạch Vân tham kiến bảo chủ!

– Đại sư miễn lễ, xin thông báo các chưong môn nhân đến đại sảnh họp mặt giây lát.

– Tuân lệnh! Bảo chủ cứ tự nhiên.

Trịnh Tam Giang vừa bước vào viện, tất cả những người đang ở ngoài thất cùng nhau làm lễ chào hỏi, Đinh Hạo cảm phần vô cùng, bọn cao thủ tự xưng là danh môn chánh phái lại bị lão thất phu này đùa giỡn như vậy được sao.

Vượt qua sân viện đi vào đại sảnh, người đầu tiên ra nghinh đón là chưong môn nhân Linh Hư Thượng Nhân của phái Võ Đang, Đinh Hạo thoáng nhìn thấy thì nhận ra ngay, nhưng lão chẳng biết Đinh Hạo.

Linh Hư Thượng Nhân gật đầu nói:

– Vô Lượng Thọ Phật, mời bảo chủ vào!

Trịnh Tam Giang cười ha há một tiếng, chấp tay nói:

– Chưong môn nhân khỏe chứ, chớ chấp lễ làm gì!

– Vị này là...

– Đây là Tân Đông Khanh của bản bảo, danh hiệu là Tử Yên Khách, đặc biệt đến giới thiệu cùng chư vị!

– Ô! Mời! Mời ngồi!

Vào đại sảnh ngồi xuống ghế, chỉ trong giây lát các chưong môn nhân đã đến đông đủ, sau khi chào hỏi an tọa xong, Trịnh Tam Giang giới thiệu từng người một cho Đinh Hạo và bưng bốc thối phòng võ công của Đinh Hạo một phen, sau đó vào đề ngay:

– Dự tính chẳng bao lâu nữa Hắc Nho sẽ hiện thân, Đông Khanh bản bảo chịu trách nhiệm chánh ra mặt đối phó, mong rằng các chưong môn nhân hiệp lực cùng nhau góp sức trừ khử đại hại này để yên võ lâm, cách thức hành động do Đông Khanh và chư vị hiệp thương với nhau, từ nay trở đi y sẽ ở một viện chung với chư

vị.

Các chưởng môn nhân chăm chăm mắt nhìn Đinh Hạo một cái, chưởng môn nhân Ngô Nhân đại sư của phái Thiếu lâm tự tuyên đọc một câu phật hiệu nói:

– Bọn bản tọa vào bảo có một khoảng thời gian khá lâu, đến nay Hắc Nho vẫn chưa hiện thân, trước kia Linh hư đạo nhân có ước hẹn với Hắc Nho nói rằng trong vòng một năm sẽ điều tra công án Cửu long lệnh cho ra lẽ, quả quyết thương nghị của chúng tôi định ai nấy mạnh trở về bản môn phái xuất đệ tử do thám công án năm xưa này, nghi rằng Hắc Nho không đến nổi nuốt lời ước hẹn phát khởi hành động báo phục các phái đâu, chẳng biết bảo chủ có cao kiến thế nào?

Trịnh Tam Giang biến sắc trầm giọng nói:

– Nếu Hắc Nho thành linh hành động, chắc chắn các môn phái chẳng kịp hỗ tương trợ lẫn nhau, theo thiển ý của bản nhân, chẳng bao lâu nữa Hắc Nho ắt phải hiện thân thôi, y biết chư vị tề tập bản bảo ắt nay mai phải đến đây thôi, đồng thời y cũng từng tuyên bố sẽ thăm viếng bản bảo một ngày gần đây, hợp lực đối phó với y còn hơn là mỗi người tự chiến đấu, xin chưởng môn nhân hãy suy nghĩ kỹ lại.

Lộng nguyệt lão nhân chưởng môn nhân phái Chung nam nói tiếp:

– Chúng tôi lo lắng nếu không điều tra cho ra trắng đen công án của Cửu long lệnh cho dù hủy diệt được Hắc Nho thì công án này vẫn chưa gọi là kết liễu được, vì có lẽ y còn có truyền nhân hoặc bạn bè gì đó, thế thì mối oan kết này càng thâm sâu hơn.

Trịnh Tam Giang cau mày nói:

– Truyền nhân của y rất có thể là Toan tú tài, chẳng ngại đối phó không xuể, còn nếu muốn điều tra công án hai mươi năm trước thì chẳng dễ dàng đâu, theo thiển ý của bản nhân thì việc giết người cướp lệnh chắc là y không sai rồi, chẳng những y báo ra tên tuổi và lại có người chính mắt trông thấy bây giờ y tái xuất giang hồ buông lời kết toán nợ cu, chẳng qua là cái cớ để y báo phục sự kiện Mang sơn năm xưa mà thôi, chư vị chờ có để y mê hoặc vậy.

Đinh Hạo lại chửi thề trong bụng: Lão thất phu này đáng chết thật.

Ngô nhân đại sư trầm giọng nói:

– Theo ý kiến của bảo chủ vẫn phải chờ đợi ít lâu thời gian nữa chẳng?

– Như thế bảo đảm hơn...

– Chúng tôi chỉ ngại làm phiền quý bảo quá lâu?

– Chờ có nói thế, Trịnh mỗ cũng thuộc một phần trong võ lâm phải có bốn phận như vậy! Ngô Nhân đại sư là đầu đảng các phái, thấy lão nói lời như thế, thì những người kia cũng chẳng biết nói sao, tất cả đành yên lặng xem như là đồng ý vậy.

Ngay lúc này bỗng nhiên âm âm! Những tiếng nổ vang như long trời lở đất

vọng vào đại sảnh, nhà nghiêng đất động rất là kinh người, tất cả mọi người có mặt tại hiện trường đều biến sắc, lật đật đứng dậy hết.

Trịnh Tam Giang đứng dậy hốt hoảng nói:

– Đông khanh, mời cùng bản tọa ra đó xem sao.

Dứt lời y vội vàng cất bước ra khỏi đại sảnh, Đinh Hạo quay sang hướng các chưởng môn nhân chấp tay làm lễ, sau đó rảo bước ra khỏi sảnh đường, mới bước chân ra khỏi cửa viện, đã trông thấy người trong bảo hốt hải bỏ chạy, y như tai họa lớn gì đã xảy ra không bằng.

Ra tới cổng trung môn chỗ phân cách nội ngoại bảo, thì thấy tổng quản Hà Cảnh Dương hấp tấp chạy vào thần sắc rất khó coi.

Trịnh Tam Giang quýnh quáng hỏi ngay:

– Hà tổng quản, xảy ra chuyện gì thế?

Hà Cảnh Dương chấp tay làm lễ thở hồng hộc nói:

– Bốn chiếc xe ngựa được phái đi Lạc dương đã trở về bảo.

Trịnh Tam Giang hốt hải nói:

– Thế nào?

Hà Cảnh Dương trấn tĩnh lại nói:

– Bốn chiếc xe ngựa đó xảy ra biến cố.

– Xảy ra biến cố gì vậy?

– Trong xe chứa toàn những thuốc nổ, vừa vào tới bảo thì nổ tung ngay, cổng bảo bị phá hủy hư nát hết, tường rào bảo thì bị sụp đổ dài cả năm sáu trượng, phòng xá ở xung quanh cũng bị hủy vài ba căn và có trên hai mươi tên đệ tử bị tử nạn.

Toàn thân Trịnh Tam Giang run lấy bầy, găm hét nói:

– Có chuyện như thế sao? Chẳng nhẽ các người không phát hiện được chiếc xe ấy có gì đáng nghi chẳng?

– Vì chúng đệ tử trông thấy Tổng giám ngồi trên chiếc xe đầu tiên, tất cả đoàn xe không có hiện tượng lạ gì hết.

– Tổng giám Thần Đà đâu rồi?

– Cả người lẫn xe nổ tung, thi hài của y nát thành mảnh vụn.

Đinh Hạo động lòng, y nói Tổng giám Thần Đà chắc chính là Lương Sơn Thần Đà không sai rồi, hèn gì từ khi mình vào bảo không trông thấy mặt y, thế là y tiếp thay Bạch nhạ chức tổng giám rồi.

Trịnh Tam Giang chẳng nói được một lời nào cả, dậm chân chạy ra ngoài, Đinh Hạo và Hà Cảnh Dương đi theo đằng sau, ra tới đại viện ngoài bảo, trông

thấy hiện trường ngổn ngang xác chết với chân tay ngổn ngang, xen lẫn với tàn cốt xe mã, lầu bảo nguy nga đã trở thành đồng ngói vụn, đùn cao lên như ngọn đồi nhỏ.

Còn số đệ tử bị thương chưa chết, được khiêng sang để ở một bên, miệng mấp máy rên rỉ bi thiết.

Gần cả trăm đệ tử đang tiến hành quét dọn vệ sinh và cứu chữa sầm sọc những đệ tử bị thương.

Bầu không khí sầu thảm bao phủ toàn bảo.

Đinh Hạo thì âm thầm kêu tuyệt.

Trịnh Tam Giang mặt mày tái mét, da thịt co rút lia lịa, chẳng nói được lời nào cả.

Một số nhân vật có địa vị như Địa Ngục Tôn Giả đổ xô tới, Đinh Hạo liếc mắt nhìn bàn tay tàn tật khuyết ngón của Địa Ngục Tôn Giả nhủ thầm: Trông người còn la hét hung dữ nữa không?

Dù gì Trịnh Tam Giang cũng là nhất bảo chi chủ, y nén giận, trấn tĩnh tinh thần lại, nghiêng răng nói:

– Chư vị phán đoán xem phe phái nào đã gây ra sự kiện này?

Phiến Miễn Chân Nhân lập tức tiếp lời:

– Có lẽ do Hắc Nho làm nên việc này rồi, rõ ràng tổng giám đã bị khống chế, ngoài ra chắc không còn ai có công lực cao siêu như thế.

Trịnh Tam Giang trầm giọng nói:

– Theo sự hiểu biết của ta thì cả đời Hắc Nho chưa bao giờ sử dụng quỷ kế xảo quyệt để đối phó địch.

Địa Ngục Tôn Giả nói giọng sảng sặc:

– Nếu chẳng phải do Hắc Nho gây nên, thì chỉ còn bọn Kim Long bang này thôi.

Trịnh Tam Giang gật đầu nói:

– Bản tọa cũng suy nghĩ như thế!

Dược vương tăng hắng một tiếng nói:

– Nếu do Kim Long bang gây nên việc này, thì chúng ta nên có đối sách ngay, bang phái ấy đã phát động công kích thế này thì chắc chắn họ sẽ còn tiếp tục dùng mưu kế đánh phá bản bảo nữa.

Trịnh Tam Giang trầm tư giây lát nói:

– Mời chư vị tới đại sảnh để cùng thương lượng để tìm đối sách!

Nói xong y quay sang hướng Hà Cảnh Dương nói:

– Hà tổng quản, người hãy ở lại đây chỉ huy thu dọn các việc và lập tức phái đệ tử đắc lực đến Nhạc Dương điều tra cho rõ trắng đen của cuộc âm mưu phá hoại này.

Hà Cảnh Dương cung kính nói:

– Tuân lệnh dụ!

Đinh Hạo và bọn Trịnh Tam Giang đi ra lệnh sảnh, sau khi họ thương nghị xong, quyết định một mặt cho người đi do thám cho ra người hạ thủ gây nên sự biến này, một mặt chuẩn bị bố trí lực lượng để đón địch và phái ra số đệ tử tinh nhuệ chẳng kể ngày đêm nghiêm mật canh phòng những thông đạo xung quanh của Vọng nguyệt bảo.

Tức thì toàn bảo ai nấy đều khẩn trương vô cùng y như có một cơn sóng gió bão táp sắp đến không bằng.

Ánh tà dương lặn về hướng tây, cả một vùng đất đỏ au rực rỡ, Đinh Hạo lặng lẽ tản bộ một mình trên nghĩa địa đầy những ngôi mộ hiu quạnh ở sau trang bảo, đây là chỗ mai táng tạp nhạp của Vọng nguyệt bảo không có bia một gì hết, toàn là cỏ hoang dại mọc um tùm phủ lên gò đất, mục đích của Đinh Hạo là muốn tìm gặp nơi chôn cất mẫu thân, nhưng hấn thất vọng chẳng có một mộ bia nào cả, thế thì hấn làm sao nhận diện phân biệt được.

Ngay lúc hấn đang suy nghĩ vớ vẩn, bỗng một bóng người thấp thoáng từ nơi xa xa ở một góc khác lù lù hiện tới.

Chỉ trong giây lát, bóng người ấy càng chạy càng gần hơn, người ấy không ai xa lạ, chính là gã Tây Khanh vậy, chung quanh gần đây chỗ nào cũng có phục binh canh gác, mình không thể trốn tránh lánh mặt đi đâu được hết, Đinh Hạo đành phải thản nhiên đi tới.

Tây Khanh cười ha hả nói:

– Lão đệ nhàn rồi thế, tản bộ giải trí ư?

Đinh Hạo cũng cười theo rồi gật đầu nói:

– Còn các hạ thì sao cũng ra tản bộ chứ?

Tây Khanh dứt tiếng cười nói:

– Tiếng rằng nơi đây là một địa, chẳng đáng tản bộ chút nào cả.

Đinh Hạo nghe lời nói biết bên trong có ẩn ý gì đây nghiêm sắc mặt nói:

– Các hạ cho rằng không thích hợp ư?

Tây Khanh trầm tư giây lát nói:

– Lão đệ ôm ấp một mục đích gì chẳng?

Đinh Hạo gật mình nói:

– Các hạ nói thế là sao?

– Ví dụ rằng lão đệ đang tìm hài cốt của một người nào đó...?

Đinh Hạo rung mình một cái, nhưng liền trấn tĩnh lại ngay, cười ha hả nói:

– Sao các hạ lại nghĩ như thế?

– Phán đoán theo thói thường thôi, chẳng có ai thích đến những nơi toàn những mồ mả hoang dã để tản bộ cả.

– Chắc các hạ không phủ nhận mỗi người mỗi có một suy nghĩ riêng biệt chứ?

– Nói thế cũng đúng vậy nhưng chúng ta là người giang hồ thì lại khác hẳn!

– Có gì khác lạ đâu?

– Tỷ dụ nói rằng lão đệ dán ra cáo bạch công khai khiêu chiến Hắc Nho, biểu hiện ra vẻ hào hùng hiếm có ở giới võ lâm, nhưng kết quả lại đầu nhập Bắc bảo, háo danh ư, hoặc có ý đồ gì khác ư?

Đinh Hạo nghe nói cả kinh, trông thế tên Tây Khanh này là một nhân vật không tầm thường đâu, nếu y là tai mắt trung thành của Trịnh Tam Giang thì tình huống lẩn vào bảo của mình cần phải dẫn đo suy nghĩ kỹ lại, điều này chứng tỏ được rằng mình chưa được đối phương tin tưởng lắm, mà hai chữ đầu nhập càng khó nghe vô cùng, hẳn nghĩ tới đây bèn lạnh lùng nói:

– Tại hạ có thể lập tức đi ngay, nếu lời này xuất phát từ ý của Trịnh bảo chủ!

– Không, không phải thế, đây hoàn toàn là ý nghĩ riêng tư của lão phu!

– Ý nghĩ của các hạ khiến bản nhân quá đổi ngạc nhiên!

– Lão phu thì thấy đúng lý như thế, và những không khác không tiện mở miệng hỏi thăm thôi.

– Nói như thế, tại hạ không còn thích hợp lưu lại Bắc bảo nữa rồi?

– Lão phu không có ý nói như thế!

– Đồng như đã nói như thế rồi còn gì nữa!

– Lão đệ đa nghi thôi, lời nói chuyện của chúng ta ở đây thì dứt, bây giờ về bảo chứ?

Đinh Hạo nghiêng răng nói:

– Không được, chúng ta phải nói cho rõ ràng mọi chuyện mới xong.

Tây Khanh cười nhạt nói:

– Muốn cho lão phu nói cho rõ ràng mọi chuyện hơn nữa chẳng?

– đương nhiên thế thì hay biết mấy!

– Tỷ dụ nói rằng danh hiệu Tử yên khách của lão đệ này, ở chốn giang hồ chưa từng nghe nói.

– Tại hạ từng nói là tự đặt kia mà.

– Đồng ý như thế nhưng lão đệ không chịu nói tên họ ra để cho mọi người nghi ngờ, mà điểm quan trọng nhất là Quỷ Ảnh Tây Thi không phải chết dưới tay của Hắc Nho, câu nói dối thật không khéo chút nào, may mà bí sử này chẳng mấy ai biết được, có lẽ chỉ một mình lão phu từng tận mắt chứng kiến được y chết dưới tay của Ly trần đảo...

Đinh Hạo cả kinh không ngờ bí mật của mình bị Tây Khanh đoán biết, lúc trước mình tiện miệng nói danh hiệu Quỷ Ảnh Tây Thi ra, quả thật thiết suy nghĩ vậy, bây giờ đối phương không mời mà đến nghĩa địa nơi này ắt chẳng phải chuyện ngẫu nhiên đâu, chắc chắn y đã theo dõi mình đến đây vậy, đối phương có mục đích gì chẳng? Tại sao y không bật mí lại với Trịnh Tam Giang? Hắc nghĩ tới đây bèn lạnh lùng nói:

– Các hạ cứ nói hoạch toét mục đích đến đây đi!

Tây Khanh chậm rãi nói:

– Lão phu chẳng có mục đích gì hết, chỉ đến đây nhằm nhắc nhở thân phận của lão đệ có lẽ bị họ hoài nghi thôi.

– Có thật chỉ như thế chẳng?

– Nếu không thì phải nói sao bây giờ?

– Chẳng có lý do gì mà các hạ phải nhắc nhở tại hạ vậy, vì chúng ta trước kia có quen biết gì đâu.

– Bây giờ chúng ta quen biết nhau tuy là chẳng mấy thân mật nhưng với hào khí anh phong của lão đệ, thật khiến lão phu kính phục không ít.

– E rằng không phải lời nói chân thành chăng?

– Nếu lão đệ có ý nghĩ như vậy thì lão phu đành chịu.

Đinh Hạo sức nẩy ra một ý nói:

– Tại hạ có một điều cũng cần cân nhắc các hạ...

– Ta có điều gì mà lão đệ phải cân nhắc ư?

– Lúc các hạ áp giải cựu phó tổng giám Phỉ Nhược Ngu bản bảo từng hạ thủ giết chết một người thuộc phe của mình.

Tây Khanh đảo mắt nhòm ngó chung quanh hốt hải nói:

– Người là Toan tú tài Đinh Hạo chẳng?

Đinh Hạo thụt lùi ra sau ba bước, trong ánh mắt biểu lộ luồng sát khí kinh người, trầm giọng nói:

– Các hạ nói thế là sao?

Tây Khanh xuống giọng nói:

– Việc biết lão phu giết chết Phương Thế Vu chỉ có mình người biết mà thôi.

Đinh Hạo nói giọng lạnh lùng:

- Bây giờ các hạ tính sao đây?
- Người có biết Thảo đã khách Quan Nhất Trần chẳng?

Đinh Hạo lại giật bắn người lên lần nữa, phùng mang trợn mắt, nhìn chòng chọc vào mặt của đối phương nói giọng lạnh lùng:

- Ta biết lão thì sao?

Giọng điệu của Tây Khanh trở nên xúc động nói:

– Hiền điệt, lão phu tên là Trang Khắc Thành, cùng Quan đại ca là đôi bạn thâm giao, vì thâm thù của gia đình hiền điệt, ta đã vâng mệnh của đại ca lên vào Bắc bảo còn đại ca ẩn mình ở Nam trang, tất cả mọi việc người vào Nam khóc lạy di cốt vong phu, ta được biết hết, vốn chẳng muốn tiết lộ thân phận nhưng vì thời cơ cấp bách không thể chẳng nói ra! Hai mắt của Đinh Hạo ửng đỏ, toan cúi người hành đại lễ:

Tây Khanh khoác tay nói:

– Có người giám sát chúng ta ở nơi xa, nói chuyện thì chẳng sao, còn hành động thì phải cẩn thận một chút.

Đinh Hạo rùng mình nói giọng thê lương;

- Tiểu điệt nên gọi người là Trang bá phụ ư?
- Phải nên gọi như thế.
- Tiểu điệt đã cải biến dung mạo, sao Trang bá phụ lại nhận ra?

– Trước thì ta chỉ hoài nghi chưa dám khẳng định, mục đích chỉ muốn chọc tức cho người rời khỏi Vọng nguyệt bảo để giảm thiểu một kinh địch, đến khi người nói ra sự việc giết chết Phương Thế Vu ta mới khẳng định hiền điệt, ta từ nơi Quan đại ca nhận được một số tin tức có đề cập đến người tinh thông Dịch hình thuật, thêm vào người chẳng nói rõ lai lịch với bản bảo, cho nên ta đã lưu ý theo dõi người.

- A, thế ra Trang bá phụ đã đến Bắc bảo được bao lâu rồi?

– Hơn hai năm nay rồi!

- Trịnh Tam Giang đã hoài nghi tiểu điệt rồi chẳng?

– Y đang điều tra lai lịch của người, nguyên do tai Kim Long bang đã phát khởi hành động với bản bảo, vì thế y đã hoài nghi người là người của Kim Long bang, với tư cách hành vi của y, nếu không sử dụng được thì hủy diệt ngay.

Đinh Hạo nghiêng răng nói;

– Điều này thì chẳng ngại vì tiểu điệt có thể tùy tâm ứng biến, nhưng chỉ có một việc chưa điều tra ra...

- Việc gì thế?

– Di cốt của vong mẫu.

– Chớ điều tra làm gì nữa, ta vì sự việc này từng bí mật giết chết hai tên thân tín của tên cố tổng quản Độc bá thiên Huỳnh Cường căn cứ khẩu cung của bọn ấy khai rằng di cốt của lệnh đường được chôn cất nơi nghĩa địa này sơ sài cho có lệ, thời gian đã cách vài năm, sớm đã mất dạng không còn ai phân biệt được nữa.

Đinh Hạo nghe nói mặt mày choáng váng không còn cầm lòng được nữa, hai hàng lệ dài xuống ở hai bên má, nghĩ đến mẫu thân chết thảm thiết và mất luôn cả hài cốt thế này, hắn bất giác nghiêng răng đậm chân nói:

– Tiểu diệt không bầm xác của Trịnh Tam Giang ra mảnh vụn được thể không làm người!

Tây Khanh Trang Khắc Thành buồn rầu nói:

– Hiền diệt người phải nhẫn nại mới được, nếu nóng nảy điểm mặt phục thù sẽ đập cổ động rần ngay, Vân long tam hiện Triệu Nguyên Sanh vẫn chưa tìm ra tung tích, vấn đề này còn hóc búa lắm, tốt hơn hết nếu hiền diệt phối hợp với hành động của Hắc Nho...

Đinh Hạo sực nảy ra một ý nói:

– Tiểu diệt vẫn có liên lạc với Hắc Nho.

– Ta đã biết điều này.

– Y mãi đến giờ vẫn chưa chịu ra tay chỉ vì chưa làm sáng tỏ một sự việc, chuyện này tiểu diệt lên vào bảo chính là để điều tra việc này cho y vậy.

– Sự việc gì người nói xem sao?

o O o